

Traja psi

Doktor Karol Zurian, hrdina tohto príbehu, mal kedysi troch nepriateľov. Urputne zlomyselných a nenapraviteľne nemilosrdných. Na tých je všetko darmo: dobré slovo, prosba, hrozba i nadávky. Tam číhajú na neho každý večer a zúrivým štekotom ho prenasledujú z mesta skoro až domov k Ružovému mlynu, kde býva. Traja psi, traja svedomití zúrivi úradníci. Šéf ich dobre musí platiť, lebo sú to prehorliví, oddaní šplhavci.

Krásne sú večery v Zurianovej domovine. Dlhá poľná cesta, ktorou domov kráča, je osviežením, znovuzrodením. Okolo ticho, len Dubová žblnkoce v diaľke, a tak krásne je rozmýšľať, snívať vo večernom tichu zelenej opustenej pešinky.

Prejde cez môstik Dubovej, ešte kus cesty zeleným živým plotom vrúbenej. Potom príde k prvému osamelému domu. Kameňársky majster tam býva, Talian. Jeho syn, čiernovlasý a čiernooký mladík, Luigi, je Zurianovým dobrým priateľom z detstva. Neraz ho učil nadávať vo svojej ľubozvučnej materčine, taliansky, lebo je známe, že chlapci vždy z každej cudzej reči najskôr sa naučia nadávkam.

Tam stojí dom majstra Tonitta, pri potoku, a ako ho Zurian skoro už minie, vyrúti sa na neho Malý Fanatik. Táto strašlivá malá suka volá sa vlastne Pufi, ale Zurian musel dať jej hroznej, neznašanlivej a zaslepanej povahe priliehavejšie meno. Malý Fanatik tam stojí, číha pri plote v kúte. Stojí tam, mlčí, a keď už cudzinec prešiel, naraz vyrúti sa s takým zúrivým hnevom a s takým

besným štekotom, že nie je to už vlastne ani štekanie, lež nezmyselný, bohapustý, ordinárny a vrieskavý rev. A vrčí k tomu, keď naberá si dychu, tak hrozive, že i najsmelšiemu chlapovi prebehne cez chrbát pred rozzúrenou malou beštou vlna hrúzy. Lebo je malá tá chlpatá žltá potvora, ľstivej, potmehúdskej tváre. Hej, na tej jej nedobrej, kyslej a zdivočelej psej tvári je napísané, že je ten psík fanatikom svojho povolania, zúrivým bezcitným štrébrom, ktorému je všetko jedno a ktorý si razí cestu k svojmu psiemu životnému cieľu cez mŕtvolu.

Zuriana zalieva vlna zlosti, keď tú nevlúdnu, potuteľnú, zlú papuľu Malého Fanatika už len zďaleka zahliadol. Neraz sa s ňou stretával na poliach, mimo domu, lebo Malý Fanatik nachádzal veľkú záľubu v cudzej hydine. Pískal na ňu, lákal ju k sebe, chcel sa s ňou spriatelíť, ale Pufi sa nikdy s ním nezastavila, len zavrčala hrozivým hlasom a bežala ozlomkrky domov. No, zrejme bolo na nej vidieť, že si je vedomá svojej neznašanlivej, mrzkej povahy a má nečisté svedomie.

Veľa, veľa ráz sa pokúšal Zurian uzavrieť s tou malou potvorou priateľstvo, vonku i v dome, ale vonku vždy zbabelo utiekla a doma, kde, pravda, bola veľkým hrdinom, museli ju vždy držať na povrázku, aby Zuriana neroztrhala. I tak, až tak hučal celý dom jej neutíšiteľným zúrivým štekotom.

Zurian s bôľom v duši rozmýšľal o nej. Čo robiť s tou potvorou, ako ju utíšiť, ako sa dostať k jej kamennému srdcu, ako prelomiť ľadovú kôru jej psej duše?

Najprv len rozmýšľal, špekuloval, ale potom ho čím ďalej, tým viac uchvacovala zlosť a pocit vlastnej bezmocnosti.

Ako vlastne ja k tomu prídem, aby si mi, ty naničhodná malá potvora, moju pokojnú radosť z tichého večera deň čo deň takto potmehúdsky a tvrdošijne znivočila? Čože som ti spravil, ty ob-

luda malá, že ma tak nenávidíš? Veď už by som sa pred tebou vopchal do myšej diery, šiel by som už okolo po oráčine, v prachu a v blate, keby Dubová dovolila, len aby som sa tvojmu zúrivému a nezmyselnému hnevu vyhol. Veď už ma chytá nervový šok, keď tvoj rev začujem. Neraz sa mi zadrapiješ aj do nohavic, keď sa dozadu nedívam, a prečo to všetko, načo ten bezmierny hnev, óch, Malý Fanatik?

Takto sa zlostil doktor Zurian a nebolo pomoci.

A tam ďalej, pár sto krokov od Tonittov, stál domček Jura Papuľu. Či mal tento mrzutý starý mládenec aj nejaké statočnejšie meno, to zostane nevysvetliteľnou otázkou, lebo čo sa okolie pamätuje, každý zavše nazýval tohto osamelého starého chlapíka Jurom Papuľom. Deti ho nenávideli, lebo on ich tiež nenávidel a bol schopný zúrive bežať aj kilometer za malým šarvancom, čo mu slivku odtrhol cez plot zo stromu. Zmlátil ho potom bakuľou, a to tak nemilosrdne, že v plachte museli chlapca odvážať nariekajúci súrodenci a kamaráti. Pre tú neľudskú lakomosť Papuľu každý nenávidel a väčšou obludou nablízku už opravdu nebol nik, iba jeho veľký čierny pes Dunčo. Tento netvor nebol úlisný a ľstivý ako Malý Fanatik. Neukrýval sa v kúte pri plote, aby v najväčšej tichosti naraz vyrazil, lež reval, štekal neustále celú noc a skoro celý deň. Lístoček sa nehnul na konári, cvrčok nezacvrlikal v tráve, včela nezabzučala – a tento Dunčo nebol lenivý tam stáť hodiny na ceste a hrčať, vrešťať, brechať v jednom ťahu. Štekal na vodu Dubovej, na divoké husi, čo nebol tiahli, a na svoju vlastnú tôňu. A hlas mal stále svieži, dunivý, nikdy nezachrípol.

Zurian nenávidel toho mamlása z celej duše. Bol podobnej neoblomnej, nepredajnej povahy ako Pufi, lenže bez jej schytrality a zbabelosti. Tento Dunčo, keď sa dopálil, útočil slepo. Nič

ho nemohlo zadržať a Zurian prechádzal po ceste vždy s úžasným zvieravým pocitom obavy, aby to u Papuľov dobre dopadlo.

Od Tonittov dolu bol koniec krásnej idylickej nálade a sladkému sneniu, tu sa už muselo bojovať o život, o nohavice a ľudskú dôstojnosť. Strašné obludy držali ten kraj v moci – a kdeže je pohádkový rytier, ktorý ich zahladí? Zurian cítil v duši, že to bude on, keď ho vrčivý brechot Dunčov až do Balúškov odprevádzal. Tam býval tretí drak: Jašo. Tento Jašo vôbec nebol chytrý, ba ani len charakterný. Bol len nesmierne hlúpy a vo svojej obmedzenej horlivosti bol by obrechal i vlastnú mater, kým by ho po pysku nepraštila. Štekal, lebo to počul od Dunča, štekal unudene, so svetobôľom v hlase, bez presvedčenia. Dar prijal, slaninôčku, chleba zožral, a keď prijal zo Zurianovej ruky aj poslednú omrvinku, hlúpo sa zadíval svojimi vodnatými, bezvýraznými očami a začal štekať znovu. Zurian by ho bol najradšej kopol v takejto chvíli, keby sa ho bol nebál. Necítil voči Jašovi nenávisť, len ním hlboko opovrhoval. Bol to slabomyseľný bastard, zložený z kúskov vlčiaka, dakla, chrta a všelijakých sprostých bezvýznamných predkov.

Azda by si ho bol vcelku Zurian ani nevšimol, ale pohoršený necharakternosťou predošlých, videl v Jašovi tiež len jednu z oblúd, ktoré ho sužujú, siahajúc mu na nervy a na nohavice.

Tak to chodilo dlhý čas a Zurian vo svojej núdzi uchýlil sa k všelijakým praktikám. Keď už dobrým slovom, podplácaním nevychádzal, kúpil si odstrašujúce, hlasne pufkajúce pištoly – tie ale práve toľko imponovali ako medveďovi jazdecká palička. Kúpil aj patentný gumový prak a mával vrecká plné brokov, ktoré chcel všetky vystrieľať do kožuha svojich prenasledovateľov. No popudzoval ich tým k ešte väčším bezohľadnostiam. Postavil všelijaké klepce, do ktorých však žiadna z tých oblúd nepadla.